

миране и друго малко по-леко. Подирь таа случка Хайдарь-бей, мюте-сарифинь ть, подпомогнатъ отъ българский владика Серафима, видѣха голѣма мѣка доклѣ да запаземъ редьтъ.

На 13 май, когато се свърши всичко, Шефкетъ-паша дойде отъ Пловдивъ въ Сливенъ съ три баталиона войска и съ нѣколко хиляди баши-бозуци, събрани отъ Гамболската околностъ. Той дойде въ Сливенъ подь прѣдлогъ да събере отъ народонаселение то оръжие то, което бѣше зела по-напрѣдъ Сливненската власть. Шефкетъ-паша даде воля да обиратъ. Пѣла та българска махала и една голѣма частъ отъ българскити къшги, които се намираха въ турска та махала, съвсѣмъ се ограбиха. Войницити, баши-бозуцити и най-много градскити турци, напипсани отъ едного Асанъ-бея, хванаха да грабеть пари, скъпни нѣшга и пр. За единъ офицеринъ Изеть-ага се доказа, че е зель пари. При всичкото оплакване отъ страната на жителити, които показвахъ крадцити на тѣхний имотъ, ништо не имъ се върна. Доходжането на Шефкетъ-паша въ Сливенъ и злинити, што се извършѣха въ околностъ та на градъ ть отъ передовната войска, докараха голѣмъ страхъ. Споредъ многократнити бѣтѣжки на владика та, най-послѣ се даде заповѣдъ да прѣстане тона грабежь; нъ българети бѣха задлъжени да си прѣдадатъ оръжие то на власть та.

Вечерь та на 16 май, Шефкетъ-паша повикавъ съ единъ телеграфъ отъ каймагаминьтъ въ Гамболъ, бързешкомъ отиде въ селото Бонарджикъ. На утрѣто това село се бомбардира, ограби се и послѣ се изгори, и това стана по едничка та причина, че тии се показали малко нерасположени да приематъ въ селото си баши бозуцити, што придружаваха каймагаминь ть, отъ които доста бѣха патили. Селанети отъ Бонарджикъ, до хилядо души, дойдоха да посрешнатъ Шефкетъ-паша и му прѣдадоха оръжие то си, нъ паша та ги върна въ селото имъ, като имъ каза да се бранеть, а на войска та заповѣда да пушта връзь тѣхъ.

Селанети побѣгнаха на всичкити страни безъ да покажатъ ни най-малко упорство и, кога бѣгаха, избиха ти. Числото на жрѣвтити е 170, между които се намѣриха два пона, 8 жени и 8 дѣца. Азъ видѣхъ човѣшки кости и чърѣпи въ полето и се увѣрихъ, че само 20 къшти са останали здрави въ всичкото село, училиште то и црѣвата са растурени; црѣвата е съсипана съ голѣма мѣка, зашто бѣше направена здраво отъ издѣлани камене. Главити на много жрѣвти се донесоха въ Гамболъ отъ единъ офицеринъ хаджи Мюназимъ и три отъ тѣхъ се хвърлиха на улица та прѣдъ къшита та на италианскій консулски агентинъ въ Вургазъ, който тогава бѣше въ Гамболъ. Той сами ми расказа това ишту. Възможно не да вървами, че развала та на Бонарджикъ стана по лично отмъстване отъ Шефкетъ-паша, който е роденъ въ това село.

Жителити неможиха да вѣзатъ въ селото си до три недѣли, зашто то въ това врѣме баши-бозуцити ровеха къштити и градскити да трѣсетъ скрити пари и скъпни нѣшга. Всеичкий добигьтъ имъ се оггара. Когато азъ обидохъ село то заедно съ княза Чернеговъ, секретаринь ть на Руското посолство, на 31 юлий, и благодарение на достойнити за похвала усилия на мютесарифинь ть да избѣкова зло то, отъ 1500 вола, крави и конѣ, въ селото останаха само 300, — отъ 8,000 овце останаха шито четвъртина та. Гамболскій каймагаминъ зе и той участинъ въ кражба та. Той имаше 60 крави, които зе отъ това село, въ Узунъ-Кюприна и други 60 въ Суламагла.

Баши-бозуцити се набраха изъ села та Карджа мь, Мурадла, Карагуртъ